

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1768	Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος Δευτέρα 6 Αὐγούστου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Λάμπει τὸ Φῶς στὴν Ἐκκλησία!

«Καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν» (Ματθ. 17,2)

Εορτή, ἀγαπητοί μου, ἑορτὴ μεγάλη σήμε-
ρα. Ἐορτὴ ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ἐ-
κεῖνες εἶνε ἑορτὲς ἀγίων, ἐνῶ σήμερα δὲν ἑορ-
τάζει ἓνας ἅγιος, ἑορτάζει Ἐκεῖνος ποὺ εἶνε ὁ
Ἅγιος τῶν ἀγίων, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χρι-
στός, ὁ Δεσπότης καὶ «Ἀφέντης» – ἔτσι τὸν ἔ-
λεγε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός. Σήμερα εἶνε
ἡ **δεσποτικὴ ἑορτὴ** τῆς Μεταμορφώσεως.

Δὲν ξέρω ἂν ἔχετε διάθεσι ν' ἀκούσετε λό-
γο Θεοῦ. Ἐγὼ ὀφείλω νὰ πῶ λίγα λόγια.

Μεταμόρφωσις. **Τί θὰ πῆ μεταμόρφωσις**, ἀ-
δελφοί μου; Μεταμόρφωσις θὰ πῆ, νὰ ἔνε καν-
εῖς μαῦρος σὰν τὴν πίσσα καὶ νὰ γίνῃ ἄσπρος
σὰν τὸ χιόνι, νὰ ἔνε ἄσχημος καὶ νὰ γίνῃ ὁ ὡ-
ραιότερος, νὰ ἔνε φτωχὸς καὶ νὰ γίνῃ πλούσι-
ος, νὰ ἔνε σαύρα ποὺ σέρνεται καὶ νὰ γίνῃ ἀ-
ετὸς ποὺ πετάει. Μεταμόρφωσις θὰ πῆ, νὰ
ἔνε κανεῖς ἀμαρτωλὸς καὶ νὰ γίνῃ ἅγιος.

Ἄμαρτωλοὶ γεννιώμαστε, καὶ ὅλοι ἔχουμε
ἐλαττώματα καὶ κακίες. **Ὁ ἄνθρωπος ἀμάρτη-
σε**. Ἀρχικὰ βεβαίως πλάστηκε νὰ μὴν ἀμαρ-
τάνῃ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἔπεσε ἀπὸ τὸ ὕψος
ποὺ τὸν ἔβαλε ὁ Θεός. Ἔπεσε πολὺ, διεφθά-
ρη σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε ὁ προφήτης Δαυὶδ
νὰ λέγῃ θρηνώντας: *«Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὦν
οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς
ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς»* ὁ ἄνθρωπος
δὲν συνειδητοποίησε τὴν τιμητικὴν του θέσι,
ἔπεσε στὸ ἐπίπεδο τῶν ζώων, ἔγινε ὅμοιος μ'
αὐτά (Ψαλμ. 48,13,21).

Θρηνεῖ καὶ ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐξηγών-
τας τὸ ῥητὸ αὐτό. Μὲ σκληρὲς λέξεις περι-
γράφει τὴν πτώσι. **Πῶς νὰ σὲ πῶ ἄνθρωπο;**
λέει. Ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα μόνον ἐσὺ εἶσαι ὀρθοβά-
μων, βαδίζεις ὀρθίος, κοιτάζεις ψηλά, ἐνῶ τὰ
ἄλλα, τὰ τετράποδα, κοιτάζουν πρὸς τὴ γῆ.
Ἐν τούτοις λακτίζεις ὅπως ὁ ὄνος, κλωτσᾷς
σὰν τὸ γαῖδούρι, εἶσαι πείσμων ὅπως ὁ ἡμί-
ονος, εἶσαι πεισματάρης σὰν τὸ μουλάρη ποὺ

δὲν κουνάει ἀπ' τὴ θέσι του, χρεμετίζεις γιὰ
τὶς γυναῖκες ὅπως ὁ ἵππος, χλιμιντρίζεις σὰν
ἄλογο ὅταν βλέπει τὸ θηλυκὸ σὲ καιρὸ ὀργα-
σμοῦ, ἀρπάζεις τὰ ξένα πράγματα σὰν τὸ λύ-
κο, ὀργίζεσαι καὶ θυμώνεις σὰν τὴν τίγρη, κεν-
τᾷς καὶ πληγώνεις σὰν τὸ σκορπιό, ἐκδικεῖσαι
σὰν τὴν καμήλα. Πῶς νὰ σὲ πῶ ἄνθρωπο, ποὺ
εἶσαι κατώτερος ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα;

Ἄνθρωπος ἄψογος πάνω στὸν πλανήτη
μας ὑπῆρξε ἓνας μόνος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰη-
σοῦς Χριστός. Ἦταν Θεὸς τέλειος, ἀλλὰ φό-
ρεσε τὴν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ κατέβηκε στὴ
γῆ. Τὸν ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι καὶ δὲν φαντά-
ζονταν ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σχῆμα τοῦ
Θεανθρώπου κρύβεται ἡ θεότης. Γι' αὐτὸ σῆ-
μερα βλέπουμε, ὅτι προτοῦ νὰ πάθῃ καὶ νὰ
σταυρωθῇ ἀνέβηκε στὸ ὄρος Θαβὼρ καὶ ἐκεῖ
ἔδειξε μερικὲς ἀκτίνες τοῦ θεϊκοῦ του μεγα-
λείου. Ἄστραψε, ἔλαμψε τὸ πρόσωπό του *«ὡς
ὁ ἥλιος»*, τὰ ἐνδύματά του ἔγιναν *«λευκὰ ὡς
τὸ φῶς»*, καὶ τότε ἀκούστηκε φωνὴ ἀπὸ τὸν
οὐρανό: *«Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπη-
τός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε»* (Ματθ. 17,2,5).

Μεγάλο, ἀγαπητοί μου, τὸ μυστήριον τῆς Με-
ταμορφώσεως. Ἄλλ' ὅπως ὁ Χριστὸς μεταμορ-
φώθηκε, ἔτσι καὶ κάθε ἄνθρωπος, κάθε Χρι-
στιανός, ὅσο ἀμαρτωλὸς κι ἂν εἶνε, μπορεῖ
νὰ μεταμορφωθῇ, νὰ δεχθῇ λάμψι θεϊκή, νὰ
γίνῃ ὅπως οἱ ἅγιοι, οἱ μάρτυρες, οἱ ὁμολογη-
ταί. Μποροῦμε ὅλοι, ἀρκεῖ **νὰ ἀκούμε** τὸ Χρι-
στό. Αὐτὸ τὸν ὄρο, ὅπως βλέπουμε, θέτει σῆ-
μερα ὁ οὐράνιος Πατέρας: *«Αὐτοῦ ἀκούετε»*.

Καὶ ἐρωτῶ· ἐμεῖς ἀκούμε τὸ Χριστό; **ἐκτε-
λοῦμε τὶς ἅγιες ἐντολές του;**

Μία ἀπὸ αὐτὲς εἶνε καὶ ἡ ἐντολὴ τοῦ **ἐκ-
κλησιασμοῦ**. Ὁ Κύριος ὤρισε νὰ ἐκκλησιαζώ-
μαστε. Ἐφτὰ μέρες ἔχει ἡ βδομάδα· Δευτέ-
ρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευὴ, Σάβ-
βατο, δουλειά. Ξημέρωσε Κυριακὴ, χτύπησαν

οί καμπάνες; Φτερά στα πόδια, όλοι στην έκκλησία! Σήμερα τί γίνεται στο θέμα αυτό;

Ήταν κάποτε εποχή που έκκλησιάζονταν όλοι. Τώρα από τους χίλιους ούτε είκοσι. Οί άλλοι ποῦ εἶνε, ποῦ βρίσκονται; Δέν εἶνε μικρό καί ἀσήμαντο αὐτό. Στρατιώτης ποῦ ἀπουσιάζει ἀπό τίς τάξεις τοῦ στρατοῦ κηρύσσεται λιποτάκτης, μαθητής ποῦ δέν πηγαίνει στοῦ σχολεῖο του μένει στάσιμος, καί Χριστιανός ποῦ δέν έκκλησιάζεται –ἀπλούστατα– δέν εἶνε Χριστιανός. Ἀπουσιάζουν ἰδίως οί ἄντρες καί τὰ παιδιά· ὁ ἱερεὺς πολλές φορές δέν ἔχει ποιός νὰ τὸν ὑπηρετήση.

Μὲ τὸν έκκλησιασμό ὁ πιστός ἀξιώνεται νὰ λάβῃ τίς μεγαλύτερες δωρεές. Σήμερα τῆς Μεταμορφώσεως **θέλεις νὰ σὲ περιλάμψη τὸ Φῶς;** Ἔλα στὴν έκκλησία. Ἡ έκκλησία λάμπει ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, γίνεται Θαβώρ. Τὸ Θαβώρ μὴν τὸ ζητᾶς μακριά, στὴν έκκλησία εἶνε. Προσέξατε πῶς τελειώνει ἡ θεία Λειτουργία; *«Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν...»* (θ. Λειτουργ.).

* * *

Πρὶν τελειώσω θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία. Κάποτε ἓνας ἀσκητής ποῦ εἶχε διορατικὸ χάρισμα πῆγε στὴν πόλι νὰ έκκλησιασθῆ. Στάθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν έκκλησία καί παρατηροῦσε πῶς μπαίνουν οί Χριστιανοί, ἄντρες γυναῖκες καί παιδιά. Πῶς τοὺς εἶδε; Ἐμπαιναν μαῦροι, καί ὁ ἀσκητής ἔκλαιγε. Ἦταν ὅλοι μὲ πρόσωπα σκοτεινά, γιατί ἡ καθημερινὴ ζωὴ τους κυλοῦσε μακριά ἀπὸ τίς θεῖες ἐντολές καί ἔρχονταν στὸν οἶκο τοῦ Θεοῦ φορτωμένοι τὸ μολυσμὸ τῆς ἁμαρτίας. Ὅταν τελείωσε ἡ θεία λειτουργία στάθηκε πάλι ἀπ' ἔξω καί κοίταζε. Πῶς τοὺς εἶδε; **Μαῦροι μπῆκαν καί μαῦροι τώρα ἔβγαιναν.** Γιατί πάλι μαῦροι; Γιατί μέσα στὴν έκκλησία δέν πρόσεχαν, εἶχαν ἄλλοῦ τὸ μυαλό τους. (Ὅπως καί σήμερα, ποῦ ἐνῶ οί ψάλτες ψάλλουν τὰ παιδιὰ θορυβοῦν, ὁ ἓνας σκέπτεται βιωτικὲς μέριμνες, ἡ ἄλλη κουβεντιάζει κ.τ.λ.. Ποιός προσέχει; Γι' αὐτὸ μαῦροι μπαίνουμε, μαῦροι βγαίνουμε, καί καμμιά ὠφέλεια δέν γίνεται.) Ἄλλὰ ὁ ἀσκητής ἐκεῖνος, καθὼς παρατηροῦσε αὐτοὺς ποῦ ἔβγαιναν, εἶδε κάτι παράξενο· ἓνας ἄνθρωπος ἀπ' αὐτούς, ἐνῶ προηγουμένως μπῆκε μαῦρος, τώρα **ἔβγαίνε ἄσπρος.** Τὸν φωνάζει κοντὰ καί τοῦ λέει· –Ἔλα ἐδῶ· πῶς ἐσὺ μπῆκες μαῦρος καί βγαίνεις ἄσπρος; –Ἐγώ, ἀπαντᾶ ἐκεῖνος, εἶμαι πολὺ ἁμαρτωλός. Ἔκανα πολλὰ ἐγκλήματα· καί σκότωση, καί πόρνευσα, καί μοίχευσα, καί ἔκλεψα, καί ληστής στα βουνὰ βγῆκα, καί πολλές ἄλλες ἀτιμίες ἔκανα. Εἶχα νὰ πάω στὴν έκκλησία σαράντα χρόνια· δέν πατοῦσα

ἐκεῖ, ὅταν ἄκουγα καμπάνες νὰ χτυποῦν δαιμονιζόμουν. Ἄλλὰ σήμερα δέν ξέρω τί ἔπαθα τὴν ὥρα ποῦ ἄκουσα τὴν καμπάνα νὰ χτυπή, θυμήθηκα τὴ μάνα μου –τί ἐπίδρασι ἀσκεῖ ἡ μάνα, ποῦ λέει «Παιδί μου, ἄμα ἀκοῦς καμπάνα, φτερά στα πόδια νὰ πᾶς στὴν έκκλησία!»—, θυμήθηκα τὴ μάνα μου κ' εἶπα νὰ πάω στὴν έκκλησία. Ἄλλὰ καί πάλι πάλεψα πολὺ· ἓνας λογισμὸς μοῦ ἔλεγε νὰ μὴν πάω, ἄλλος λογισμὸς μοῦ ἔλεγε νὰ πάω. Τέλος νίκησε ἡ καλὴ σκέψι καί μπῆκα μέσα. Στάθηκα σὲ μιὰ γωνιά, κι ὅταν βγῆκε τὸ Εὐαγγέλιο καί τὰ ἅγια ἔκλαψα. «Θεέ μου, συχώρεσέ με», εἶπα, «Θεέ μου συχώρεσέ με», «Θεέ μου συχώρεσέ με»! Τὸ εἶπα, κ' ἐλπίζω ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέση...

Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς αὐτὸς μπῆκε μαῦρος ἀλλὰ βγῆκε ἄσπρος. **Τί δύναμι ἔχει ὁ έκκλησιασμός,** ὅταν γίνεται ὅπως θέλει ὁ Θεός! Κ' ἐμεῖς ἔχουμε πέσει σὰν ἄνθρωποι. Ἄλλ' ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται· ἂν πιστεύουμε, ἂν ἀκολουθοῦμε τὸ Εὐαγγέλιο, ἂν ἐρχώμαστε στὴν έκκλησία, θὰ ζήσουμε τὸ μυστήριο τοῦ Θεοῦ καί τελειώνοντας τὴ θεία λειτουργία θὰ ποῦμε μαζί μὲ ὅλους *«Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν...»*.

Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ πολὺ **νὰ έκκλησιάζεσθε** ὅλοι, μικροὶ καί μεγάλοι, ἄντρες καί γυναῖκες. Κι ὅσοι εἶστε γονεῖς, προσέξτε πολὺ· ὁ πατέρας νὰ μὴν έκκλησιάζεται ποτέ μόνος του, καί ἡ μάνα ποτέ μόνη της, ἀλλὰ νὰ παίρνουν μαζί καί τὰ παιδιὰ. Δυστυχῶς λείπουν τὰ παιδιὰ. Κοιμοῦνται. Καί πῶς νὰ μὴν κοιμοῦνται, ὅταν τίς νύχτες ξενυχτοῦν βλέποντας ἄθλια βίντεο; Θεέ μου, ποῦ καταντήσαμε!

Ὁ Κύριος νὰ μᾶς φωτίση ν' ἀγαπήσουμε τὴν Ἐκκλησία του καί νὰ πηγαίνουμε τακτικά. 168 ὥρες ἔχει ἡ ἑβδομάδα· τί ζητᾶει λοιπὸν ὁ Θεὸς ἀπὸ μᾶς; **Μόνον μιὰ ὥρα**· τόσο διαρκεῖ ἡ θεία λειτουργία. Ἄπ' τίς 168 ζητᾶει 1 ὥρα, νὰ έκκλησιαστοῦμε, νὰ τοῦ ποῦμε ἓνα «εὐχαριστῶ» γιὰ τίς ἀπειρες εὐεργεσίες του, ἓνα *«Κύριε, ἐλέησον»* ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας, ἓνα *«Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ»* (Λουκ. 18,13), ἓνα *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (ἔ.ἀ. 23,42). Ἄμα τὸ πῆς μὲ πίστι, μιὰ φορά νὰ τὸ πῆς, θὰ γίνῃ τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ. Πιστεύεις ἢ δέν πιστεύεις; Ἐὰν πιστεύῃς, ἔλα στὴν έκκλησία· ἐὰν δέν πιστεύῃς, μὴν πατᾶς ποτέ· ἐσὺ θὰ ζημιωθῆς καί ὄχι ὁ Χριστός.

Τὴν ἅγια αὐτὴ ἡμέρα **νὰ δώσετε ὑπόσχεσι** στὸν ἑαυτό σας ὅτι θ' ἀρχίσετε νὰ έκκλησιάζεστε. Καί τότε, ὅταν έκκλησιάζεστε, μαῦροι θὰ μπαίνετε – ἄσπροι θὰ βγαίνετε. Ὁ Κύριος νὰ ἐλεήσει καί φωτίση ὅλους μας. Ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος